

Sygn. akt III AUa 1107/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Rokicka - Radoniewicz (spr.)
Sędziowie:	SA Marcjanna Górską SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska
Protokolant: stażysta K. S.	

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2013 r. w Lublinie

sprawy U. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wypłatę emerytury

na skutek apelacji wnioskodawczynie U. Z.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 20 sierpnia 2013 r. sygn. akt VIII U 986/13

oddala apelację.

III AUa 1107/13

UZASADNIENIE

Organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 14 marca 2013 roku odmówił U. Z. uchylecia decyzji z dnia 11 października 2011 roku w części, w jakiej decyzja ta zawiesza, na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U z 2011 roku, Nr 257, poz. 1726) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. 2009, Nr 153, poz. 1227 ze zm.) wypłatę emerytury za okres od dnia 1 października 2011 roku do dnia 21 listopada 2012 roku.

Od tej decyzji odwołanie do Sądu Okręgowego w Lublinie wniosła U. Z., domagając się jej uchylecia i wypłaty zaległej emerytury poczynając od dnia 1 października 2011 roku do dnia 21 listopada 2012 roku.

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 20 sierpnia 2013 roku oddalił odwołanie. Sąd Okręgowy w Lublinie ustalił, że wnioskodawczynie U. Z. w dniu 8 grudnia 2008 roku złożyła wniosek o emeryturę, pozostając w stosunku pracy

z Okręgowym Szpitalem (...) Samodzielnym Publicznym Zakładem Opieki Zdrowotnej w L.. Organ rentowy decyzją z dnia 20 stycznia 2009 roku ustalił jej prawo do emerytury od dnia 26 grudnia 2008 roku (od ukończenia wieku emerytalnego), jednocześnie zawieszając wypłatę świadczenia z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia, ponieważ w dacie przyznania skarżącej emerytury obowiązywał (uchylony dopiero z dniem 8 stycznia 2009 roku) przepis art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych stanowiący, iż prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Z dniem 8 stycznia 2009 roku przepis art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych został uchylony na podstawie przepisu art. 37 ust. 5 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o emeryturach kapitałowych (Dz. U. z 2009 roku Nr 228, poz. 1507).

W dniu 29 stycznia 2009 roku wnioskodawczynie złożyła wniosek o podjęcie wypłaty emerytury. Decyzja z dnia 17 lutego 2009 roku organ rentowy dokonał ponownego ustalenia wysokości świadczenia oraz podjął jego wypłatę od dnia 1 stycznia 2009 roku. W tym czasie wnioskodawczynie nadal pozostawała w zatrudnieniu.

Decyzją z dnia 11 października 2011 roku organ rentowy wstrzymał wypłatę emerytury wnioskodawczynie od dnia 1 października 2011 roku z uwagi na kontynuowanie przez nią zatrudnienia. Podstawą wydania tej decyzji był przepis art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 roku, Nr 257, poz. 1726). W decyzji wskazano, że w celu podjęcia wypłaty świadczenia wnioskodawczynie winna przedłożyć w świadectwo pracy lub zaświadczenie potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy.

W dniu 28 listopada 2012 roku wnioskodawczynie złożyła wniosek o wypłatę zawieszonych świadczeń emerytalnych wraz z odsetkami za zwłokę w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku. W odpowiedzi decyzją z dnia 20 grudnia 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych podjął wypłatę emerytury wnioskodawczynie od dnia 22 listopada 2012 roku, natomiast w dniu 14 marca 2013 roku wydał zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzję i odmówił uchylecia decyzji z dnia 11 października 2011 roku w części, w jakiej decyzja ta zawiesza prawo do emerytury U. Z. za okres od dnia 1 października 2011 roku do dnia 21 listopada 2012 roku.

Sąd Okręgowy zważył, że podstawą wydania decyzji z dnia 11 października 2011 roku w przedmiocie wstrzymania wypłaty emerytury był przepis art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dodany do ustawy przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 roku Nr 257, poz. 1726), obowiązujący od dnia 1 stycznia 2011 roku. Przepis ten stanowi, iż prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Zgodnie z treścią art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw, do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, przepisy ustawy, o której mowa w art. 6 (o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych) oraz ustawy, o której mowa w art. 18, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się, poczynając od dnia 1 października 2011 roku.

W kwestii konstytucyjności przytaczanych wyżej przepisów wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny. W wyroku z dnia 13 listopada 2012 roku (Dz. U. z 2012 roku, poz. 1285) orzekł, że przepis art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zakresie, w jakim znajdują zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 roku bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W związku z tym wyrokiem, od dnia 22 listopada 2012 roku przepis art. 103a w zw. z art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw utracił moc obowiązującą w stosunku do osób, które nabyły prawo do emerytur przed dniem 1 stycznia 2011 roku, bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy. Z wyroku Trybunału wynika zatem, że ma on zastosowanie

jedynie do ściśle określonej kategorii osób, co oznacza, iż niekonstytucyjność przepisów, których dotyczy, jest jedynie częściowa.

W sytuacji wnioskodawczynie wyrok Trybunału nie będzie miał zastosowania. U. Z. istotnie uzyskała prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 roku, jednakże w okresie obowiązywania przepisu art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przepis ten obowiązywał do dnia 7 stycznia 2009 roku i był tożsamy w treści z przepisem art. 103a wskazywanej ustawy, a wnioskodawczynie nabyła prawo do emerytury już od dnia 26 grudnia 2008 roku. Zgodnie zaś z powoływanym wyrokiem Trybunału „obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą – jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury – nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku”, a więc już po uchyleniu art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a przed wejściem w życie przepisu art. 103a tej ustawy.

Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku w sprawie K 2/12, nie wpływa na zmianę sytuacji wnioskodawczynie. Możliwość wypłaty emerytury za okres od dnia 1 października 2011 roku do dnia 21 listopada 2012 roku dotyczy wyłącznie osób, które nabyły prawo do emerytury w okresie od dnia 8 stycznia 2009 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku. Wnioskodawczynie uprawniona do emerytury od dnia 26 grudnia 2008 roku nie należy do grona tych osób.

Od tego wyroku apelację wniosła wnioskodawczynie U. Z., zaskarżając wyrok w całości. Wyrokowi zarzucała naruszenie prawa materialnego art.6 i art.28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy i finansach publicznych oraz niektórych ustaw i art.103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez odmowę uchylenia decyzji w przedmiocie zawieszenia prawa do emerytury za okres od 1 października 2011 roku do 21 listopada 2012 roku w sytuacji, gdy ustalenie uprawnienia do emerytury nastąpiło na mocy decyzji z dnia 20 stycznia, a nie jak błędnie przyjęto przed 8 stycznia 2009 roku oraz naruszenie art.2.21 i 32 oraz 64 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej tj. zasady ochrony obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa przez wydanie rozstrzygnięcia na podstawie art.28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy i finansach publicznych oraz niektórych ustaw w związku z art.103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych będącego niekonstytucyjnym w dniu wydania decyzji z dnia 14 marca 2013 roku.

Wnosiła o zmianę wyroku oraz poprzedzającej go decyzji i ustalenia prawa do wypłaty emerytura za okres od 1 października 2011 roku do 21 listopada 2012 roku i zasądzenia od organu rentowego kosztów procesu według norm prawem przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny nie stwierdza zarzucanego naruszenia przepisów prawa materialnego.

Wyrokiem, na który powołuje się skarżąca, Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku w zakresie , w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Z treści cytowanego wyroku wynika, że zakwestionowanie wskazanych w nim przepisów prawa ma charakter ograniczony tylko do określonej kategorii osób, a zatem stwierdzenie niekonstytucyjności tych przepisów ma charakter częściowy.

Analiza przedstawionych powyżej okoliczności faktycznych wskazuje, że wnioskodawczynie, która prawo do emerytury nabyła od dnia **26 grudnia 2008 roku**, nie mieści się w kręgu osób, w stosunku do których Trybunał Konstytucyjny stwierdził niezgodność z Konstytucją art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach

publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku.

Jak wynika z treści wyroku Trybunału niekonstytucyjność wskazanych przepisów stwierdzona została w zakresie, w jakim znajdują zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. W sytuacji faktycznej zaistniałej w rozpoznawanej sprawie, wnioskodawczyni nabyła prawo do emerytury wprawdzie przed datą 1 stycznia 2011 roku, jednak w okresie obowiązywania art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przepis ten obowiązujący do dnia 8 stycznia 2009 roku stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Taka treść orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego została potwierdzona w jego pisemnym uzasadnieniu dotyczącym skutków wyroku, gdzie w sposób wyraźny i jednoznaczny stwierdza się, że „obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą – jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury – nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku”, a więc po uchyleniu cytowanego wyżej art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a przed wejściem w życie art. 103a tej ustawy dodanego powołaną już wcześniej ustawą z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Podnoszona przez wnioskodawczynię okoliczność, że decyzja o ustaleniu prawa do emerytury została wydana w dniu 20 stycznia 2009 roku, a zatem w chwili, kiedy przepis art. 103 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie obowiązywał, nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia uprawnień wnioskodawczyni do wypłaty zawieszonoego świadczenia. Istotne znaczenie ma nie data wydania decyzji, ale data nabycia uprawnień do emerytury, a więc dzień 26 grudnia 2008 roku. Decyzja z dnia 20 stycznia 2009 roku o ustaleniu prawa do emerytury, jednocześnie zawieszała wypłatę świadczenia, a wypłata ta została wznowiona dopiero po złożeniu przez wnioskodawczynię wniosku o podjęcie wypłaty.

Z tych względów i na mocy art. 385 KPC Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji.